

RAJKO PETROV NOGO

NOGOVANJE

*U ovo nevrrijeme, u ova nikakva vrienja,
u bijedi gdje se zaboravilo pjevati muški,
ako vam je stalo do moga mišljenja,
sve u Sarajevu hitno neka se oduški.*

*Mene je baš briga, ali ipak mi je stalo,
da se razbudi sve što je čamotinja,
meni je prvom na pamet palo
da treba ukinuti riječ sirotinja.*

*Ja bljujem otmeno, bez ikakvih skandala,
moliću lijepo nisam gospodičić,
ali se ne isplati ostati bez sandala,
kao u staroj, čokoladnoj priči.*

*Mi smo jadovi, uspavane nule,
mi smo izvorište iz kog ne teče rijeka,
al ja sam zato sudbonosno đule
koje najavljuje hod novog vijeka.*

*Ja lično mislim da sam skroman,
mada mi je puna gneva nutrina,
ipak, napisaću jedan roman,
antinogistima zainat!*

RADE TOMIĆ

KOJI SU MRTVI NISU VIŠE ŽIVI

*Koji su mrtvi nisu
više živi
Oni su otišli nepovratno
Sa svojom kosom
Sa svojim nogama
Sa svojim rukama
Sa svim što su imali
A nije im nedostajalo
Sa svim što je bilo njihovo
A nije bilo nekih drugih
Otišli su oni koji su sanjali
O pojeftinjenju cipela u „Borovu”
O grudima pokojne Džejn Mensfild
O predizbornoj kampanji izvesnih drugova
O malim pticama o malim mravima
Otišli su oni koji se više
Neće vratiti
Jer su otišli mrtvi
A ne mogu se vratiti živi.*

BRANISLAV PETROVIĆ

PESMA RUSKOG ATAMANA

(opet aktuelno)

*Kad zanočih mrtav u ratu
care Japana
Ti si mi izmakao sa megdana.*

*Moji su vojnici leteli ko ptice
Tvoji se care krili ko krtice.
Krunila se kosa ljudska sa temena,
u selima pustim, care, ne bi žena.
Lomile se ruke vojničke po putu,
Ti si, care, kleo tvoju vojsku žutu.*

*Moji su mladići mačevima sekli
ogoljeno meso tvojih ljudi pekli.*

*Svi su jarci bili prepuni telesa
sunce se, care, kidalo od besa.
Sva su polja bila prepuna telesa*

*Tvoja vojska, care, osjetljive kože
teško zimi vojevat sa Rusijom može.*

*Crni su oblaci natkrilili nebo,
nisi care vojsku u smrt slati trebo,
Crni su oblaci natkrilili nebo.*

*Gladna postojbino Izlazećeg sunca
preko Dona se ne stiže do vrhunca.*

pero zubac

PARO DIČNE ŠEĆER LEME

*U daleki daleki zaton
putuju tvoji vojnici
Krije se mesec bledolik
mrtvih se duša boji
U daleki daleki zaton
putuju vojnici tvoji.*

*Moji su vojnici leteli ko ptice
Tvoje su ljude sekli nemilice
Krunila se kosa ljudska sa temena
Kud bi care sada deca nerođena
Vojničke se ruke lomile po putu
Ti si care sedeo u zlatnom kaputu.*

*Po snegovima i po stepama
moja se vojska hranila repama.*

*Sve je care bilo prepuno mrtvaca
bičevi su bili siti udaraca.
A kad ste care mene uhvatili
Vaše su se žene smejale u svili
Iznad svega jedna što je krije stepa
Što će kada umrem postat jako lepa
A posebno jedna s bluzom od puplina
Kad ste me streljali što je pila vina
Naročito ona u svilenom šalu
što će s tobom care plesati na balu.*

*Umreh ja bez suze s Rusijom u oku
poneh tešku tugu u zemlju duboku.
Nestaju zvezde,
nestaju ptice,
nestaju svi metali,
kad neko umire,
moj care,
najveći bor je mali.*

*Mala je i ona s okom ko korali
koja se smejala kad ste me streljali.
Mala je i ona što će svetska čuda
rešiti odjednom čim se opet uda.
A posebno ona što će svetska čuda
rešiti lako kad se opet uda.
A posebno ona u kimonu plavom
što se kikotala nad mrtvom mi glavom.*

*Zaboravih onu što nije plakala
Kad je moja glava na zemljicu pala.
Naročito onu u plavom kimonu
što je kad sam umiro sisala bonbonu.
Zaboravih onu koja lepo ume
ovosvetsku ratnu bolest da razume.
Naročito onu u kimonu plavom
što se cerila nad mrtvom mi glavom.*

*I odneh u grob tajnu mrtvih konja.
I odneh tajnu.
I sve te noževe kojim su me boli
I onda seli pored vatre goli.
I pričaše na nekom stranom jeziku
I jedoše care uz veliku viknu
I piše vino i kojekakve stvari
I sijahu im oči kao čilibari.*

*Gladan izmučen u teškim lancima
cerio sam se care tvojim Japancima.
Smejao sam se care Japana
gladnu izmoren osamnaest dana.*

*Smejala se ona u plavom kimonu
što je kad sam streljan sisala bonbonu.
Naročito ona koja lepo ume
ovosvetsku ratnu bolest da razume.*

*I odoh care na onaj svet
na mome grobu plav niče cvet.
I odoh mrtav a ipak s nadom
da ćete crknuti pred Petrogradom.
Zaboravih onu sa zelenim šalom
koja se vucala s tvojim generalom.
Zaboravih onu koja će sva čuda
rešiti odjednom čim se opet uda.
A posebno onu žuti care mali
što se nasmejala kad ste me streljali.*

*Zaboravih svet care, sve ljude,
zaboravih gradove,
mrtvacu se penju, moj care,
ne poznaju padove.*

*U oblacima belim, nirvana,
duše mojih vojnika,
ono su njihove oči što sjaju
gorkim sjajem
zvezdanih svetionika.*